

[Oluf Pedersen.]

poler og særrettigheder, så at de slet ikke får nogen fornøjelse ud af det, de har fået; men det er en sag for sig.

Jeg vil gerne understrege, at man skal passe på, at man ikke hindrer, at arbejderne får bedre overenskomster, hvis forholdene ellers åbner en naturlig mulighed derfor. Derfor kan det godt være, det bliver nødvendigt, hvis man vil gennemføre en lov som den, der her er tale om, at give visse retningslinier, så loven ikke kan misbruges af arbejdsgiverne i ly af monopoler og særrettigheder.

Kan vi ikke få denne sikkerhed, må vi stille os noget tvivlende overfor, om man bør give en lov een gang for alle fremfor en lov, der svarer til øjeblikkets særlige krav, idet vi tror, at man altid vil få den nødvendige lovgivning, når det tiltrænges. En konflikt af den karakter, som lovforslaget henviser til, vil jo altid ramme trediemand, og dette angreb på trediemand kommer fællesskabet gennem lovgivningsmagten til at sætte sig imod. Desuden er der visse arbejder, som er så vigtige, at de skal udføres, og som samfundet simpelthen må kræve bliver udført, uafhængigt af om arbejdere og arbejdsgivere bliver enige.

Man må imidlertid hindre misbrug. Man må også hindre, at der sker misbrug som i fjor, hvor vi så, at Pinstrup i virkeligheden udvidede konflikten, så den kom til at omfatte andre end de arbejdere og arbejdsgivere, som oprindeligt var omfattet af den, idet man forsøgte at hindre levering af mælk til byerne og dermed ramte folk, som overhovedet ikke havde den ringeste skyld i, at konflikten var opstået. Nu er jeg selvfølgelig nogenlunde klar over, at sådanne misbrug vil lovgivningsmagten altid sætte sig imod, at der altid vil være et flertal herfor, for det kræver almindeligt retsind; men der er altid en risiko for, at en konflikt bliver misbrugt, at man enten fra arbejderne eller fra arbejdsgivernes side vil udnytte den til fordel for særinteresser.

Jeg synes ikke, det er rigtigt, når den ærede socialdemokratiske ordfører (Carl P. Jensen) og den ærede kommunistiske ordfører (Alfred Jensen) siger, at man fra besættelsen har erfaringer, som viser, at tvungen voldgift er uheldig; for enhver, der har fulgt med, ved, at der under besættelsen var ganske

særlige vilkår. Derfor kan det godt være, at tilfældet var lige modsat, at det netop var i arbejderne interesse, at man fik den ordening, man fik. Jeg vil i hvert fald antage, at det lå sådan. Det er meget sandsynligt, at hvis man ikke havde haft voldgift under krigen, var arbejderne vilkår blevet endnu ringere. I alt fald er det givet, at der ikke var mulighed for at iværksætte konflikter dengang.

Vi forstår udmærket godt, at man fra landbrugets side siger: vi vil have lov til at bestemme priserne på vore varer, vi vil have den højest opnåelige pris. Man finder oven i købet på at sige, at man skal have noget, der hedder produktionsprisen — den kan man altid sætte lige så høj eller for den sags skyld lige så lav, det skal være. Vi forstår også godt, at arbejdere og arbejdsgivere vender sig imod en lovgivning som den her foreslåede, men på den anden side må vi rent principielt hævde, at man ikke har ret til fra organisationernes side at falde over trediemand på den måde, som man gør ved konflikter. Vi har selvfølgelig altid helst set, at organisationerne talte sig tilrette, men kan arbejdere og arbejdsgivere ikke det, opstår der en ny situation.

Vi kan ikke anerkende arbejderne ret til at blokere en forladt arbejdsplads, som om de ejede denne arbejdsplads. Lige så lidt bør arbejdsgiveren have ret til at nægte arbejderne beskæftigelse andetsteds, som om arbejderne var hans personlige slaver. Vi kan ikke anerkende blokaderetten. Der til kommer, at blokade ikke blot etableres imod modparten, men altid imod det fælles samfund og særlig går ud over svage og uskyldige. Derfor vil vi hindre den, og derfor har lovgivningsmagten gang på gang grebet ind, snart direkte ved fastsættelse af løn- og arbejdsvilkår, snart ved tvungen voldgift. Dette sidste har vi støttet, når man ikke kunne enes ad frivillighedens vej, og vi har dermed givet fuld tilslutning til det princip, det fremsatte lovforslag er udtryk for. Det drejer sig om en nødlovgivning, om samfundets reaktion overfor en overvæltning af arbejdslevets byrde. Om det skal være en lov, der laves for tilfældet, og som dermed i højere grad bliver en nødlov, eller om retningslinierne bør fastlægges, udover hvad der allerede er sket, må vi se nærmere på, det kan omtvistet, ligesom det må overvejes,